

RESSÒ DE LA PARAULA

Gloriar-se

No ens sona bé l'expressió «gloriar-nos», encara que gairebé no la fem servir nosaltres. En català es podria substituir per «estar molt cofoi de si mateix». Si se'm permet, podem dir que significa un «excés» d'autoestima.

No ens agraden les persones que van de triomfadors per la vida: hi veiem vanitat, prepotència, orgull.

Tot i així, sant Pau usa aquesta paraula moltes vegades. I avui també hi ha els qui, a la vista d'estadístiques i estudis sociològics, coneixent a més l'estat psicològic dels cristians, ens diuen que estem molt baixos d'autoestima enfront d'un món i una societat que veiem poderosa i dominadora. Uns diran que ho tenim merescut, perquè en el passat hem estat prepotents, o perquè hem comès errors i pecats i en el fons volem fins i tot dominar...

Reconeixem el fet que hi ha un sentiment molt estès entre els cristians de desemparament, una mena de complex i por de manifestar-se i actuar com a tals. ¿Ens falta seguretat en el que som? ¿Té avui valor la nostra fe? ¿Som nosaltres mateixos culpables, dignes de marginació, silenciament o menyspreu?...

Sant Pau no hi tenia cap problema. Ell sabia que el gran error de la seva vida era haver-se gloriat en coses que no tenien valor; que havia comès el gran error de gloriar-se en el que ara veia buit i una pèrdua... Però ara sí, després d'haver cregut en Crist, sabia i proclamava «que es gloriava en el Senyor» (cf. *Fil* 3,3); i no precisament en savieses, mèrits, forteses, sinó en la creu i en les seves febleses.

Avui celebrem que la glòria contemplada en Jesucrist que se'n pujà al cel és participada ja per nosaltres en rebre el seu mateix Esperit. Avui l'Esperit de Jesucrist vol passar al nostre interior i habitar estant en la nostra carn feble. Aquesta és la millor medicina contra la baixa autoestima.

Perquè l'autoestima que s'adquireix mitjançant l'acumulació de qualitats, mèrits i triomfs; l'auto-

estima que «cura psicològicament les nostres depressions», potser mitjançant el reconeixement aliè, tard o d'hora s'esvaeix. I, a més, té un efecte secundari més greu, que és l'autoengany, l'enlairament, la dependència de la pròpia imatge. I encara pitjor, es basa en una idea d'una convivència competitiva, suscita enveges i conflictes...

«Tots necessitem ser estimats (valorats) per uns altres, i quan ho percebem adquirim seguretat i alegria». És veritat, però això no és sinó la superfície d'una veritat més profunda.

- L'amor que realment em fa viure és gratuït, és a dir, no es basa en les meves qualitats.
- És un amor de l'ésser més poderós, que no obstant això s'ha fet menyspreable per mi, fins a compartir la meva feblesa.
- És un amor que em fa amable, perquè em regala el do del seu amor, és a dir, del seu Esperit.

I aquest do és real en mi, tant si tinc com si no tinc qualitats, tant si tinc com si no tinc mèrits, que despertin l'admiració i l'afecte dels altres. Aquest és el nostre valor, la base de la nostra estabilitat, la font de la nostra llibertat i de la nostra alegria.

En això ens gloriem, amb la més sincera humilitat, perquè tot ho hem rebut i aquesta mateixa glòria també la comparteixo amb el meu germà, amb qui ni tan sols goso comparar-me. Així neix i es gloriava l'Església.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant

Aquestes paraules, referides a l'esdeveniment del dia de la Pentecosta, ens diuen quin fou l'efecte de la vinguda de l'Esperit que Jesús havia promès als apòstols. Així quedava plenament acomplerta l'obra de Jesús.

Durant cinquanta dies, els apòstols disposaren el seu cor. Començant amb l'aparició el capvespre de Pasqua i aquell «Pau a vosaltres... Rebeu l'Esperit Sant» (*Jn* 20,22). Continuant amb les altres aparicions: «se'ls aparegué durant 40 dies i els parlava del Regne de Déu» (*Ac* 1,3). El dia de l'Ascensió, abans de retornar al Pare, els recomanà: «Quedeu-

vos a la ciutat fins que sigueu revestits de la força que us vindrà de dalt» (*Lc* 24,49). Els apòstols, confiats en les paraules de Jesús, romangueren a Jerusalem «amb gran alegria i contínuament eren al temple beneint Déu» (*Lc* 24,52-53).

Aquests dies, ens diu sant Lluç, estaven reunits amb la Verge Maria, els familiars de Jesús i les dones en fraterna comunió i dedicats a l'oració.

Encara més, llegim a *Ac* 1,15-26, que els apòstols amb el grup dels creients —unes cent vint persones— mentre esperaven el do promès per Jesús, s'ana-

ren organitzant. I escolliren Maties perquè substituís Judes, malauradament perdut, i completés el nombre de Dotze.

En aquest ambient, el dia de la Pentecosta al matí, el grup de creients rebé l'Esperit Sant: «es trobaven reunits tots junts. De sobte, com si es girés una remor que omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls varen aparèixer unes llengües com de foc» (*Ac* 2,1-4). L'escena és descrita amb signes còsmics semblants als de la teofania del Sinai: ventada impetuosa, remor que ve del cel i foc. Signes que par-

len de presència divina i de la transcendència de Déu.

Amb aquests signes, el text ens dirà que els creients «van quedar plens de l'Esperit Sant». Com a conseqüència adquireixen una tal capacitat de comunicació que «tots els sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu» (*Ac* 2,11).

Dues conclusions al terme del passatge: la vinguda de l'Esperit Sant elimina la confusió de llengües que els homes havien provocat a Babel. I apareix l'horitzó universal de la missió evangèlica.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Gloriarse

No nos suena bien la expresión «gloriarnos», aunque apenas es utilizada por nosotros. En catalán podría sustituirse por «estar molt cofoi de si mateix». Si se me permite, podemos decir que significa un «subidón» de autoestima. No nos gustan las personas que van de triunfadores por la vida: en ellos vemos vanidad, prepotencia, orgullo.

Sin embargo, san Pablo utiliza esta palabra muchas veces. Y no falta hoy quien, a la vista de estadísticas y estudios sociológicos, conociendo además el estado psicológico de los cristianos, nos dicen que estamos muy bajos de autoestima frente a un mundo y una sociedad que vemos poderosa y dominadora. Unos dirán que lo tenemos merecido, porque en el pasado hemos sido prepotentes, o porque hemos cometido errores y pecados y en el fondo queremos aun dominar...

Reconocemos el hecho de que hay un sentimiento muy extendido entre los cristianos de desvalimiento, una especie de complejo y miedo a manifestarse y actuar como tales. ¿Nos falta seguridad en lo que somos? ¿Tiene hoy valor nuestra fe? ¿Somos nosotros mismos culpables, dignos de marginación, silenciamiento o menosprecio?...

San Pablo no tenía en esto ningún problema. Él sabía que el gran error de su vida era haberse gloriado en cosas que no tenían valor; que había cometido el gran error de gloriarse en lo que ahora veía vacío y pérdida... Pero ahora sí, después de haber creído en Cristo, sabía y proclamaba «que se gloriaba en el Señor» (cf. *Fil 3,3*); y no precisamente en sabidurías, méritos, fortalezas, sino en la cruz y en sus debilidades.

Hoy celebramos que la gloria contemplada en Jesucristo ascendido al cielo es participada ya por nosotros al recibir su mismo Espíritu. Hoy el Espíritu de Jesucristo quiere pasar a nuestro interior y habitar metido en nuestra carne débil. Esta es la mejor medicina contra la baja autoestima.

Porque la autoestima que se adquiere mediante la acumulación de cualidades, méritos y triunfos; la autoestima que «cura psicológicamente nuestras depresiones», quizá mediante el reconocimiento ajeno, tarde o temprano se desvanece. Y, además, tiene un efecto secundario más grave, que es el autoengaño, el encumbramiento, la dependencia de la propia imagen. Y aun peor, se basa en una idea de una convivencia competitiva, suscita envidias y conflictos...

«Todos necesitamos ser amados (valorados) por otros, y cuando lo percibimos adquirimos seguridad y alegría». Es verdad, pero eso no es sino la superficie de una verdad más honda.

- El amor que realmente me hace vivir es gratuito, es decir, no se basa en mis cualidades.
- Es un amor del ser más poderoso, que sin embargo se ha hecho despreciable por mí, hasta compartir mi debilidad.
- Es un amor que me hace amable, porque me regala el don de su amor, es decir, de su Espíritu.

Y este don es real en mí, tenga o no cualidades, tenga o no méritos, que despierten la admiración y el afecto de los demás. Este es nuestro valor, la base de nuestra estabilidad, la fuente de nuestra libertad y de nuestra alegría.

En ello nos gloriamos, con la más sincera humildad, pues todo lo hemos recibido y esa misma gloria también la comparto con mi hermano, con quien ni siquiera oso compararme. Así nace y se gloria la Iglesia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

75è aniversari de la dedicació de la Catedral

Després de la destrucció en el temps de la guerra civil, va ser el 26 de maig de 1946 quan es va inaugurar l'actual temple de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat. El mateix dia 26 de maig, que cau en dimecres, hi haurà una celebració més senzilla, a la litúrgia d'aquell dia, però d'una manera més festiva i solemne, aquest 75è aniversari se celebrarà diumenge 30 de maig al matí, amb l'eucaristia de les 12 h, presidida pel bisbe Agustí; amb repic de campanes, per part de

la colla de Campaners de Sant Llorenç, que també estan d'aniversari, en aquest cas, 25 anys; amb el rerefons de la conclusió de la primera fase d'obres de renovació, que inclou els portals del Roser i del Bon Pastor, les façanes laterals, el campanar i el nou cancell a l'entrada principal. També s'ha preparat una petita exposició d'imatges de la història parroquial, gràcies a la col·laboració de fidels i ciutadans de la vila, que es podrà visitar durant els propers dos mesos, aproximadament.

50è aniversari de les Trobades d'Animadors de Cant

El dissabte dia 8 de maig va tenir lloc al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat la joiosa celebració dels 50 anys de les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia de Montserrat, fundades i llargament sostingudes pel P. Gregori M. Estrada, monjo de Montserrat.

Hi van participar una gran quantitat d'exmembres i animadors de les Trobades, presidits pel Bisbe de Sant Feliu de Llobregat i l'Abat de Montserrat, a qui acompanyaven l'Arquebisbe d'Urgell i President de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense, així com el

Bisbe auxiliar de Barcelona i Secretari de la CET. Després de l'eucaristia, a la mateixa basílica va tenir lloc un acte commemoratiu amb testimonis de tots els temps i edats, intercalant-hi cants corals i cànons diversos, amb l'audició-estrena de la peça *Rosa placent*, del jove compositor Xavier Casademont.

Un dinar de festa amb cants i la salutació final de l'Abat de Montserrat, clogueren la trobada. Val a dir que les Trobades acaben de ser premiades per la Federació dels Cors Anselm Clavé amb el premi educatiu que els serà lliurat aquest mes de maig.

Dia de l'Acció Catòlica i l'Apostolat Seglar

A hui, 23 de maig, coincidint amb la solemnitat de la Pentecosta, que ens recorda els diversos dons i carismes que l'Esperit Sant dona a la seva Església, se celebra aquesta jornada, enguany sota el lema «Els somnis es construeixen junts», amb una inspiració en la carta encíclica del papa Francesc *Fratelli Tutti* sobre la fraternitat i l'amistat. A través de la Comissió Episcopal de

Laics, Família i Vida, els bisbes centren aquesta diada en el Congrés de Laics, del que en aquest 2021 celebrem el seu primer aniversari. En aquest context actual, marcat per la pandèmia, la línia a seguir és continuar remant com a Església, amb la finalitat de fer realitat els somnis expressats en el Congrés, marcats per la senda del discerniment i de la sinodalitat.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La pressa de voler tot i ara mateix no ve de Déu. Si ens afanyem per l'ara mateix, oblidem el que roman per sempre: seguim els núvols que passen i perdem de vista el Cel» (16 de febrer).

@Pontifex: «El dejuni, l'oració i l'almoïna, tal com els presenta Jesús en la seva predicació (cf. *Mt 6,1-18*), són les condicions i l'expressió de la nostra conversió» (19 de febrer).

@Pontifex: «Senyor, Déu nostre, concedeix-nos als cristians que visquem l'E-

vangeli i puguem reconèixer a Crist en cada ésser humà, per a veure'l crucificat en les angoixes dels abandonats i oblidats d'aquest món, i ressuscitat en cada germà que s'aixeca» (20 de febrer).

@Pontifex: «L'exemple de tants metges i operadors sanitaris que han arriscat la seva vida fins a perdre-la a causa de la pandèmia, suscita en tots nosaltres viva gratitud per l'exercici generós i, a vegades, heroic de la seva professió» (20 de febrer).

Ministeris de lectors i acòlits...

El 5 de maig, al Seminari Conciliar de Barcelona, es va viure per primera vegada una institució d'ordes menors des de la declaració de l'estat d'alarma del març de 2020.

Amb una alegria especial, doncs, es va celebrar la institució d'aquests ministeris per a cinc seminaristes: Andreu Salinas, de Barcelona, i Josep Sellarés i Manuel Rodríguez, de Sant Feliu de Llobregat, tots alumnes de quart

de Teologia, van rebre el ministeri del lectorat, mentre que dos seminaristes de Barcelona, alumnes de cinquè de Teologia, Íñigo de Alfonso i Jaime Moyá, van rebre l'acòlita.

L'encarregat de presidir l'eucaristia va ser el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova, que va encoratjar els seminaristes a demanar al Senyor «el do de la perseverança en el camí vers el sacerdoci».

Josep Sellarés, lector

Manuel Rodríguez, lector

...i ara també, ministeri de catequista

L'11 de maig es va fer públic el Motu proprio del papa Francesc *Antiquum ministerium*, en què estableix formalment el ministeri de catequista.

L'any 2018, el Papa ja havia parlat de la necessitat de donar a aquest servei orientat al catequista una dimensió institucional en l'Església. Aquell any s'expressava així el papa Francesc: «Ser catequista, aquesta és la vocació, no treballar com a catequista». I, poc després, va afegir que aquesta «forma de servei que es realitza en la

comunitat cristiana» calia ser reconeguda «com un vertader i genuí ministeri de l'Església».

Aquesta convicció ara ha pres forma amb el Motu proprio *Antiquum ministerium* que estableix formalment el ministeri del catequista, desenvolupant la dimensió evangelitzadora dels laics desitjada pel Vaticà II. Tal i com diu el Motu proprio: «la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments s'encarregarà en breu de publicar el Ritu d'Institució del ministeri laical de catequista».

Vida Creixent de Catalunya a la Casa de l'Església

El passat 6 de maig, els representants d'aquest moviment laical de jubilats i gent gran de les diverses diòcesis amb seu a Catalunya es van reunir a la seu diocesana. El motiu fonamental era el relleu del president de la Junta Interdiocesana de Vida Creixent, després del traspàs del Sr. Sergi Oliva, de Barcelona, que ho va ser durant els darrers 11 anys.

Les circumstàncies de la pandèmia van determinar que les reunions i votacions pertinents per a fer efectiu el relleu es fessin telemàticament, sempre acompanyats pel president nacional de Vida Ascendente de Madrid, Sr. Álvaro Medina del Campo. S'hi van presentar dos candidats i, finalment,

va resultar escollit el Sr. Pere Canaletas Argemí, coordinador diocesà de Girona.

En la reunió del passat 6 de maig es va fer en certa manera la presentació del nou president de la Junta Interdiocesana i es van tractar a grans trets les línies comunes a seguir en aquesta nova etapa, sempre sota el lema de l'amistat, l'apostolat i l'espiritualitat que animen el moviment Vida Creixent.

El bisbe Agustí Cortés es va fer present a la cloenda de la reunió, amb unes paraules d'agraïment i valoració per tot el que les persones grans signifiquen a la vida de les comunitats parroquials.

AGENDA

► **Pregària vocacional: «Ecoltar, pregar, construir».** Aquest és el lema de la cita mensual de pregària per les vocacions a la capella de la Casa de l'Església, cada darrer dijous de mes. La propera cita, el 27 de maig a les 19 h. També es retransmetrà en directe pel canal YouTube del bisbat.

► **Trobada final de curs de mestres i professors.** Es farà en modalitat telemàtica, i coincidirà amb el darrer «café dels divendres» que organitza la Delegació d'Ensenyament, el dia 28 de maig, de les 18 a les 20 hores. En aquesta ocasió, Jaume Codina, professor de religió a Cubelles, parlarà sobre la LOMLOE.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. □ Dilluns [Gn 3,9-15.20 (o bé: Fets 1,12-14) / Sl 86 / Jo 19,25-34]. Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església; Maria Auxiliadora; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, màrtirs; beat Joan Prado, prev. i mr.

25. ■ Dimarts [Sir 35,1-15 / Sl 49 / Mc 10,28-31]. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i dr. de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria Magdalena de Pazzi (Florència, 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Dimecres [Sir 36,1-2.5-6.13-19 / Sl 78 / Mc 10,32-45]. Sant Feliu de Llobregat: □ Dedicació de la Catedral. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma,

1595), prev., fundador de la Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20]. Un decret recent de la Congregació per al Culte proposa aquestes lectures per a l'any B: Jr 31,31-34 (o bé: He 10, 11-18) / Sl 109 / Mc 14,12a.22-25]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund.

28. ■ Divendres [Sir 44,1.9-13 / Sl 149 / Mc 11,11-26]. Lleida: □ Dedicació de la Catedral. Sant Feliu de Llobregat: □ Sant Felip Neri, (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev. fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; san-

ta Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., d'Equador.

29. ■ Dissabte [Sir 51,17-27 / Sl 18 / Mc 11,27-33]. Urgell: □ Sant Just (s. VI), bisbe d'Urgell. Tortosa: ■ Sant Pere Màrtir Sans, bisbe de Foquien i mr. a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic. Beat Feliu de Nicòsia, rel. caputxí; beat Ramon Escrivà i companys mrs.; sant Pau VI, papa.

30. □ Diumenge vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: de la solemnitat) [Dt 4,32-34.39-40 / Sl 32 / Rm 8,14-17 / Mt 28,16-20]. Sant Ferran (1198-1252), rei castellano-ileonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França; sant Emília, mare de sants (Basili el Gran, Gregori de Nissa i Pere de Sabaste, bisbes, i Macrina); Sant Feliu de Llobregat: □ Beat Pere Tarrés (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prev. de la diòcesi de Barcelona.

Diumenge de Pentecosta (B)

COMENTARI

Els fruits de l'Esperit són amor, goig, pau, paciència...

Encara que en puguem donar alguna definició, segur que coneixem millor qui és l'Esperit Sant si compremem què és el que fa en els apòstols (i en nosaltres). Així a l'evangeli diu Jesús: *Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, donarà testimoni de mi. I vosaltres també en donareu testimoni.* Per tant, l'Esperit Sant dona força, ens defensa i ens ensenya la veritat. *Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera.* Només amb l'Esperit podem conèixer l'autèntica veritat de Jesús.

I a la primera lectura llegim: *Se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es posaren sobre cadascun d'ells.* Una de les missions fonamentals dels apòstols és predicar; per això tenen una llengua de foc. Diu també el llibre dels Fets: *Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua.* El llenguatge de l'Esperit, que és el llenguatge de l'amor, es fa accessible a tothom: *Tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.* I es parla de disset pobles diferents! La incomprensió o confusió de Babel on tots, parlant la mateixa llengua, no s'entenen, es converteix, amb la vinguda de l'Esperit Sant, en comprensió del missatge dels apòstols en una multiplicitat de llengües.

I Pau ens recorda també de forma clara els fruits de l'Esperit Sant: *l'amor, el goig, la pau, la paciència, la bondat, la fidelitat, la mansuetud, la sobrietat.* Però no s'esgoten aquí els fruits de l'Esperit. En canvi, els fruits de la carn (*la carn es deleix contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn*) són: *fornicació i altres desordres, idolatria, malefícis, enemistats, discòrdies, gelosies, enrabades, rivalitats, divisions, sectarismes, enveges, excés de beure, orgies i coses semblants.* Quins són els fruits que donem nosaltres: unió, pau, alegria, paciència, confessar amb valentia el Crist; o més aviat semblem divisió, egoisme, enveja, rivalitats, covardia, mentides...? Seguim la carn o l'Esperit?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra. O bé: Al-leluya.*

Beneeix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R. Si els retireu l'alè, / expiren i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,1-11)

Al cumplirse el día de Pentecostés, estaban todos juntos en el mismo lugar. De repente, se produjo desde el cielo un estruendo, como de viento que soplabafueramente, y llenó toda la casa donde se encontraban sentados. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se dividían, posándose encima de cada uno de ellos. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en otras lenguas, según el Espíritu les concedía manifestarse. Residían entonces en Jerusalén judíos devotos venidos de todos los pueblos que hay bajo el cielo. Al oírse este ruido, acudió la multitud y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propia lengua. Estaban todos estupefactos y admirados, diciendo: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno de nosotros los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos, elamitas y habitantes de Mesopotamia, de Judea y Capadocia, del Ponto y Asia, de Frigia y Panfília, de Egipto y de la zona de Libia que limita con Cirene; hay ciudadanos romanos forasteros, tanto judíos como prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las grandezas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra. O bien: Aleluya.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grandes eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu espíritu, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras; / que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», sino por el Espíritu Santo. Y hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. Pero a cada cual se le otorga la manifestación del Espíritu para el bien común. Pues, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».